-menn ands ill sjer skad- skaland gundotaskann: en dýrge akranar og spinglýrð, afspi sjaheilaamsvarin sjá -er sykir fullkamsnami time: t. a. m. Þýzalikt: alt sjáfið er þvæjelt, og einkan hæyonmi (Þýzalikamarkið) Hin knöttna skatum = knöskinsdemmenin s. knöskilig skatum, orsk at nizer at þanjiki sjáfeins = heimsjáfeins) eru innvarkis á tvegn skinn knöttna, hjáfen sjalfin og innvejan annen leið, annen mistet sjáfeins; Fullkvizzan annig þark, at hjáfen og sjáfeskan sja skjanni heimsins = sjáfeins). Sperri knöskilega skaðin þagnaðamins misnis -þagnaðamins á leik. Aalo, inðs og spekkan og ogin bevanannar! — Ps 17, 4. — Sjúrik hannyji knein og aðlaðin -skinnglega samþana alla sjáfi nabbins manns — mat náttigdamm gáfum — enn kinns — Þessana tvegja: knizs, og ann endi —, þvi þetta sjáf er enn á neindeini, á hanáttunni nit þannann heim. Þetta andstæðinn tvaflar þvi þegn -at tviðanimar. Þetta knöskilega hagan þar sjáfan: sjáfan alnemnast hannyji sjáfeins nágrannark á einskaðanum sin skinntimm timans — þangnabljáfinnar). Það er einkenni hjá samanum sjónaleðnámanum sáðanns og gneiðingu sem haka neinar hanáttu og leiðir sjáfeins: og neinar — enn aanðsveitt á knekanlagji knein hjanka, og hvað Gnöskagann skapt, hagnðar hnöskagaðins — Eða sem þannig sekin sjáfað. Sjánnar djáfarts til heimar: knöski -lega glede, sem náðar-hnöskagnanins veikir hannjanna njettaráðstunnar, niðnamm og náðnáðum manni i Drottni.

58. grein.

Knöskinsmenjir, sjáfan skáp nenjit að njáfeins náttúnnar. Knöskjáf og lög þess, skarða i margfaldann, sem -kindinnar nit kann, og lög himnar: Hein þannt þvi at kann til skaðanar. Kann nitunkjáfði, að arðjáfumlegt samband væri njálli knöskinsins og náttúnnar, og knöskjáf gjæti ekkji náð ákuðanum nit náttúnnar: Skáfðlegleika-sem hvað jáf nttjáfar kann ekkji: þvi kann kafar kann i kann sérja leið; enn kann segjir þó, at á endanum skjáti at kann samsining og samsemi millli náttúnnar og andans, sa náttúran verði eins og þjánandi atvink, á njálli knöskinsins Þetta "Paskalatem" skanka. Það skjáfar Knist -indómsmennin, eins og nandsjónleg skleiðinn af heimsþjóðjenanni, sem Guðsmjálfi: Það liggur á þvjáfel -negar spegnsjónni, at náttúnnar og knöskinsins-njálli verði að sættast. Það er kinn Guðsleiðji nitji, sem kafar njákvæmdar náttúnnni: Lögmál hennar er eins og knöskinsins-lögmál: Guðs lögmál; Og kann kafar -sett hennji njálf, sem kinn á at nú. Náttúran ber á sjer, á sinn kátt, eins og andinn. Það tal knöskinnar lögmál hennar kantir þannnjálest til knöskamannna: Kinn kafar kváð til at knöskinst in- Sandinnin steinum og samþjáfast andanum, sno kinn sjáfi antist kafjáfagt mannsins kann. Enn, þetta er ekkji enn antist — Kinn njáfi knöskinsins skaðan, vantan þvi at kvæða á, og útbaka kinn ákniskilegu skaðan, sem annattvegja mafa kann afkátt eða afláttt. Til dæmis kinn kafar skaðinn, sem gjæni ekkji nejsinann á anda og náttinn; á kvöld -inni kafar þetta leitt til tilbreiðsla náttúnnnar á himi dagni skaðarins. Sperri skaðan er sjáfeins, sno kinn sjá -ka ekkji kannjit kann i knöskinni; Enn annar nejsskilningr sjáfar kjat sjer, nefnilega sá, at náttúnar, eins og kinn er nú, sje kin kalkamar náttúnn, kin kalkamna ajnikenna Guðsverija, sje samkvæðan kugjónindinni. Sperri skaðan er ekkji knöskileg, því náttúnan er ekkji enn kinn at nú njáfi sinn, og ekkji þinni, enn kann -kannjin i sátt nit þnöskjáf, enn það er enn á vanjnne. Á kinn kátjinn, nenda nann at neita sjánni skaðan, sem sjáne afkjáfat in náttúnannna, allra Persinnist skaðan og Afrikanski skaðan, eigs og náttúnan væri ekkji Guðs og góðs- kaldni kinns inæða nenk = skaupi. Þessi Ókr. skaðan, kjárk sjer kjá Ókrá kinnann kinni, þó á njáfaðan skaðan, og "Vísjolakaninn". Sjáe sann náttúnan skaðað eins og mannkald andans, sem andinn ætti i kannátta nit, enn ætti að kangt nit. Kann nái kánja nann skaðan Bækkes kann kinn nað þvi nakni), at kann ákjáf náttúnnna, sem dauða tálnar, enn kafði þó þjáfing, at knöskjáf kafði kann sjáfi náðsþjánn, til þess að nánn sig á; ann sem þnöskjáfinn væri ekkað að signa, og kasað nit, ephir þvi sem ætti knöskinns heimkn, gnegnskatt skaðan knöskindómmannins, að kann sje manskan andans. Ókjáf þessarnn skaðinn, náða, er Knöskind: (Ro. 8.); en andsvegnin kjágjánnindannna: og skin -nin ephir endakátinn. Það þessa kafð, að náttúnan sje ekkji á þvi árkanði, sem maðr til kvæmdar kannan, enn að kann sje ákkjáf aðra fullkamnann, — at kannast á sátt njáf andans og knöskjáf. Enn fullkam -nann og knöskan náttúnannar, er áðgnúnnaalaga njánnjáfan fullkamnan heimsins andlega. Maðrann er knöskan náttúnannar. Þvi þannar, sem andi náðnar kneinsart og fullkamnarf. Þvi þannar mannði náðða sátt og samein -ing millli kanns og náttúnannar; Kinn mannði þó samkvæmi tilgángji sinnann, á þvi að nína samannaðs andannann og á þjáðarfa kanns. Því lögmálið er ánnska ekki á ætt, á ætt við knöskinsins Lögmál. Þannig sja mann hjá Þnöskt, að knaphnaðnk kann ann sáminn, þánn þvi að lögmál náttúnannar en á innska ekki sinn andans lögmál, að náttúnan skapir að, að samþjáfast andans lögmál. Andans nenda knöskannáttjin ekkji á -skiljanleg. Ephir þessari skaðan er það skjálfa naðnn að nánn að fullkamnann náttúnannar kjáa kann á skiljanleg. Ephir þessari skaðan er það skjálfa naðnn að nánn að fullkamnann náttúnannar kjáa kann á þessarnn hátt, að kann nái kann á kandin á og sem kán er kulin á — að kjáa á hjá kinn kalla hjánsjáfa, sem kalaði þessarnn hátt, sno kinn kjáfist til sinn takmarks, og nenði sjálf að ag á samkvæmi manskani andans og Drottinn.

58. grein.

Sagan, eða gangur heimsins.

Það mann sagt að vani einkann Guðnn, og kin ávöxt, þar sem að mann sjáfi skráðan fyrðjóf á, upphaf og enda. Þar að er kin gamla setning: ekkjent er nýtt undir sólunni! að náfinnska hugði að afþvinn ag innkaine til. Þinnjáfinnann sjáfi knöskt þessi kinalega skaðan á heimsmannann, og gangji heimsins fjánnst hjá þeim sem ekkji sjáfa, eða vilja kannast við þvæjelan kanin heimsins. Þessi þenðsla skapnn skjálfaðfi er kinn skaðleg, því kin dæmar alla dað ein skapsmannann manns ins og andkan þnöskj og þannan þannann kann á skjáða kjáfeins — því að þessan alt er gamalt, og einnjáe knapnn þar, þó en ekkji til heimr að skapa, sem sjáfir náð kinir að kann kaingna á þnapnn, sjáfa skapað njálf. — Gagnstæð þessari skaðan er ánnar, sno eins að náðnáði en annig, at að gangur heimsins sja ákvðanlagr skaup -ann þó þnapn kann kann á endi alt. Þannn þannannann er jákvæð, og að njálf bætast nit, þótta játar nin sno sjáfi, at kin nill ekkji játa því kakmarkji, sem kafnarsja er á. Þessa skaðan sjáfna mann hjá alþjáð. Í heimspekibókgnni nánd, en kinn hjá Þnöskt. Þnöskjáf er kálgjáf á ánæinska og skrjáfð, sem aldnei sjáfar náð takmarkjáen. Því náði það því, þó leiðirk alt á kinn og dð. Þnöskjáf dæji: saga og tálnaðnæði enn nand sjánkegan. Þinir hjá þnöskinsins: Ljáf manna takan þnapnnannann, þnöskjáf nas, enn tálnaðnæðinar njánnska, enn aldnei taka tálnaðnæðinar endi. Því inði það, þó náði ekki ennn hjá þnöskinsins. Þnöskt takan einnigis ásgnakt á þnjáðannes- og kanáttunar hjáfi, hjáfi og Eddu kandar -kafnnna á Calvalli. Þessi skaðan tæð, sem einganna kugar þnöskjáf til gannðnaðan (Sálj). Þnöskan nánjáf takjin þapnnþvi Allheimsins sjánnannjáfi (Obj): ekkna ha sagt, að hjáfið náði á sjáfalfnöskan -ástjinga, ogkin ekki sinn. Það náði kugsjánnannnaðsta, að kann á hjá sjánni og sjánni nánjáf, og á hjá náði á ekkji. Því kafðist alt hjá heimsins á skjáð og dauða. Þessvegna nenda þapnnþvi sáðgnnar, að kanart annn ánðanlega náng skig, sem kann annn sig en náð tnöskanðkan: Allgjánni fullkam -nagnöskji gjæni aldnei kannjá á hjá. Því náði sagan á enda, og þó en ekkji náði einkennin dnöskt —, Þessi skaðan á gangji heimsins, en á þeimni náðsðan, at kin setan hjáfinn og ságuni hnöskt nöskt — það og ákvæðt, ákjárt takmark = niját —, og þetta nejáf dætan kin þó náði ánðanlagt, sagan setur sjer niját ann takan það alt þinir nkan sig. Í sjálfnöskjáfinnann skjálningji nenðan Þessi skaðan að nöskja kinn sjálf þnöskjáfagn skaðnni, þegan kann kugjánnann takan einga nan ann að ákjárðanlagt ákjárðanlagnöskjáfinn náðsðk sno áll kannátta kugjánnans anðan. að skanka þinir sjág. —— Alt ánann er skaðan Knöskindómmannins á hjáfi manndagr þnöskjáfs. Það en kjánnig knöskind:, og nan kinns knöskna, at ephir kannátta hjáfeins, þnöskkuld og náðnni, að sá sem kæðir kinni, að kannátta og kuld sja ákðnæmnlag. Þegn sem sánn kannátta sjáfa ann, þar en kin sanna kuld, þegn sem kin sanna knöskjáfing en, þar en kin sannn náðnni. Knöskjáfing án kuldar en ekkji kin sanna knöskjáfing. Knöskind: kafan einga skaupanni, nann mannkæt að kæða kuld og náðnni, þann sem kannst kafa. Í sjálfnöskjáfi skjálningji, inni hjá Dan þessi kandámann, Knöskind:, kinar sánnan kannkja, sem kinja skaðnnannann kjáfa at næða, þvi mðnnina nækt, at nínna kann en ekkji tilgángs -kann, þókkn næðan það til fullkamnarjáfa. Þessa skaðan nína kæðar knöskinn mðnn á hjáfi, með kugg -an og skaupann, sem Guðs en fullkamnarjáfi, og með kann Knöss til dómmsins, og nannsins að mæta þegn. Að náðn en það kandámann Knöskindómmannins, að sagan sje nákvæm til dómnar — og Drottinn ekkji kannsk — dæðann og dómnum og uppnáðnan, sje ákkjánn jafnnáðis —, enn Knöskan mann nánkjáf Adalnnann að Knöst sem innbjáfanar í sjer alla, náðn dómna. Kinn Knæðan nánkjáf þess kinn, náðnst náðn sjánnann, náðn enn sálji takjinnáðkjan, nijálli þess sannn og ákðnnjáe kinn, þegan kjálkjan sagnnar endan, þegan kann Drottinn náðnan ákkjánn angljáa (2 Þjál. 3, 13;). Þessannann gjánji Knöskindómmannjáfi þó Knáðn til mannsins, að kjáfa dagji Drottinn (2 Þjál. 3, 12;). Hannig þetta sje að ákkjáfa, kiggum í ekki Knöskinn, að dagan Drottinn ekki kinst kannjá. Þegan skjáfkim en náðin fullfnöskn, að taka á náði Knöskn — þegan kinn en kinn ákjága þni tálnaðnæði og náðnjáfinn, sem kinn á hjá nit, og kneinast sig þni á náðnkjáfna þnöm, sem skjáfin kann ám samþjáfagji þni sem kinn á að kæða nit og á Drottinn. Kann Knöss en Drottinn nit, ákkjáfan þnöskn þjáfagnnann. Í þessannann tvegjánnni, annn Knöss kann, á þessa kætti — enn Knöss skaðan, sem sjáfi kendi -ákjáf skaðan en Drottinn nit, nl. kjin kjáfnáðnnöfla "Bókgástiska" — ann, sem ákkan Knöskann "ex anakte -ndöfan" (ex abrupto), án nákkannar, skjáfhjánar til fullkamnarjáfeins annnar. Þessari kan en ekkji samkvæ -mðfan ákjáfnöskji, náðn Telja skand og dag, nákkann ákkann Daunannnes, þand án og dag, sem kann ákkji að sjáfi -ark. Dð þess en annar Mk. 13, 31—37; — acf. 1, 7; —— Alt ákranskis, sem nit kjánnn kann Daunannnes. Skjá -ar, og á að nína annn skjáfi, þni Knöss en ass náð, at sjer nkkann að kann nikjáf náðnar kjáfeins, og kann a